

Отстъплението от Твореца в Едемската градина отвежда човечеството в тъмнината на езичеството, където образът на Създателя се разпада на малки парчета от многобройни идоли. Благодарствените жертви се трансформират в зловещи оргии, изтезания и убийства. Бялото става черно, а черното - бяло. Но сред дивата джунгла на окултизъм и суеверие, които покриват религиозното съзнание на хората, все пак се корени споменът за Всевишния и Неговите закони.

си, че доброто има сила и окончателната победа ще бъде негова. Често заобикалящата ни действителност свидетелства за обратното: силата е на страната на богатия, на подлия, на злия. Но защо вековете не са изтрили тази надежда за справедливост, защо донякъде перифразираната истина от Библията - каквото посееш, това ще пожънеш - не спира да звучи? И то не само от амвоните, не само в църквите. Всеки човек, способен поне малко да наблюдава, размишлява и анализира,

Всеки от тях е откривал за хората закони, всеки в своята област.

Колко време посвещаваме на законите на естествознанието, когато ги учим в училище? Човечеството отделя много внимание на тях, от тях зависят удобствата в живота и процъфтяването на цивилизацията. Може да не знаеш тези закони, но от това тяхното действие не спира. Дори да не си спомняш закона за земното притегляне, пак няма да рискуваш да хвърлиш камък над главата си и да очакваш, че той ще полети в космоса.

А законите, които определят нашата вечна съдба, не са удостоени с такова

Кодекс на вечността

От поколение на поколение хората си предават тези закони на Вечността понякога като пословици и поговорки, понякога като предания и митове. При всеки народ те звучат по различен начин, но същността е една. Ние знаем общоизвестните истини, които чуваме от невръстни деца: не можеш да градиш твоео щастие върху чуждото нещастие; доброто винаги побеждава злото; каквото повикало, такова се обадило. В училище наричат това народна мъдрост. Тя предупреждава, че носиш неотменна отговорност за постъпките

се съгласява с нея. Божиите закони са неизменни и действат винаги, при всякакви исторически формации, през всички сезони. Творецът е създал физически и духовни закони. Първите Той открива на човечеството чрез учените гении, а вторите чрез родените от горе, онези, които умеят да чуват Светия Дух. Имената на тези „законодатели“ са познати от всички: физиците Нютон и Айнщайн, астрономите Кеплер и Коперник, лекарите Пастър и Мечников, апостолите Павел и Йоан, царете Давид и Соломон и мнозина други.

внимание. Хората, които ги изучават, са много по-малко и не получават Нобелова награда за разработката и прилагането им. Възможността да се преподават духовните закони в училищата е ограничена, а на много места изобщо липсва.

Хората не ги познават и не искат да ги познават. Но това не намалява тяхната сила, защото те действат не по-зле от законите на Паскал или фотосинтезата. И както камъкът може да счупи главата на невежата, който отрича съществуването на Нютоновите закони, така и възмездието ще сполети този, който не вярва в съществуването на духовната реалност.

Ние твърдим, че използваме законите на физиката, химията, биологията. Същност имаме предвид, че съгласуваме действията си с тях, защото да промениш законите според собствената си воля е невъзможно. Но хората постоянно се опитват да „настроят“ духовните закони според своите интереси.

Една английска поговорка гласи: „Старите грехове имат дълги сенки.“ Човекът вече е забравил кога е „подхвърлил“ последния камък на престъплението, а той пада и разбива неговия живот и живота на близките му.

Понякога обаче и църквите „приспособяват“ Божиите закони, опростяват ги до нивото на битовите потребности. Най-много тук страда законът, наречен „за сеенето и жъненето“. Той се предава с примитивната формула: „Ти на мен, аз на теб.“ Но такъв подход е неверен и заблуждаващ. В този духовен закон не става дума за трупане на материални ценности. Библията ни дава пример за велики сеячи, каквито са апостоли-те. Но кой от тях „жъне“ дворци, злато, имот? Голямо изключение сред тях е естествената смърт от старост, а не от меч или разпъване на кръст. Този закон засяга отговорността на всеки пред Твореца за живота и служението му.

Всеки има дар, талант, както порано са го наричали Божия искра. Но най-ценният дар това е животът, даден от Твореца. И задачата е да го използваме правилно.

Смъртта

Свидетели сме на една закономерност: животът на мнозина изтъкнати хора е нещастен и завършва трагично въпреки славата и богатството им. Зад външния блясък е скрито отчаяние. В повечето случаи това засяга тези, чийто талант се проявява в изкуството: поети, писатели, художници, музиканти, актьори. Ето няколко примера. Пушкин: бурни романи, сложни отношения с властта, нелек семеен живот, смърт на ненавършени тридесет и седем години. Гогол: терзания и търсене на Бога, противоречия и крайности в творчеството - от „Вия“ до „Избрани места от преписките с приятелите“, жестоки, непонятни пристъпи и страх от смъртта. Достоевски: каторга, болест, зависимост от хазарт, нищета. Есенин: многобройни романи, скандали, заиграване с тайните служби, богохулство, убийство. Прочетете биографиите на още много знаменитости и ще видите корена на проблемите. Зад тези съдби стоят объркан семеен живот, отхвърляне на Бога,

Божии закони са неизменни и действат винаги, при всякакви исторически формации, през всички сезони.

опити творецът да спаси сам себе си, увлечение по тайни науки, прекалената алчност и гордост. Изкуството на XX век се е „прославило“ с гръмки скандали, наркомания, пиянства и самоубийства. Векът, подвластен на средствата на масова информация, се опитва да поразии зрителите и читателите с блясъка на аристократичната бохема, но зад цялата слава и богатство се крият осакатени съдби. Мнозина наистина таланти хора се отдават в служение на алчността, похотта, гордостта. Лицемерно и лъжливо звучат спомените за тези, които са загинали вследствие на греха си: „Той беше творческа личност, затова пиеше“; „Духом ѝ беше тясно в тесните рамки на общоприетия морал и тя търсеше забавления в любовните увлечения.“ Може да чуете дори: „Талантът е проклетие.“ Действително Божият дар, който не прославя Създателя, става проклетие. Животът без Твореца става проклетие.

Тези хора са пред очите на всички, затова техните биографии толкова ярко илюстрират последствията от нарушението на Божиите закони.

Трагедията на „малките“ хора обаче не е по-малка от трагедията на „великите“.

Животът на всеки човек е върволица от престъпления срещу Божиите закони и натрупаните последствия от тях. Както и учудени възгласи: „Боже, защо?“, когато узрява посетият грях и идва време да се жънат плодовете. Една английска поговорка гласи: „Ста-

рите грехове имат дълги сенки.“ Човекът вече е забравил кога е „подхвърлил“ поредния камък на престъплението, а той пада и разбива неговия живот и живота на близките му.

Освен Божиите закони съществуват закони, създадени от хората. Това са конституцията, обществените разпоредби, кодексите и т.н. С тяхна помощ човечеството се опитва да се съхрани като вид. През вековете са се предприемали какви ли не мерки за намаляване на престъпността: публични екзекуции, много жестоки наказания, мрачни каторги, заточения, доживотни присъди. Но престъпността не изчезва. И дори не намалява. Само Свещеното Писание е способно да промени и човека, и човечеството. Библията, този божествен кодекс, предупреждава всеки: „На човеците е определено веднъж да умрат, а след това настава съд“ (Евр. 9:27). И този съд няма да съответства със законите на римското право или със съвременния Наказателен кодекс, или с Конституцията на САЩ. Едва ли там ще ни питат за Менделеевата таблица или за икономическите предпоставки при развитието на капитализма през XIX век. А всеки ще даде отчет за това, как е използвал Божия дар - живота - даден от Създателя с всички таланти и способности.

Докато имаме време, е нужно да изучим Кодекса на Вечността и да сверяваме с него своя живот. От него зависят не само седемдесетте или осемдесетте години от живота, който прекарваме в греховете си на земята, но и онова бъдеще, в което всеки от нас ще прекрачи след смъртта.

НАДЕЖДА ОРЛОВА